

ת"פ 47092/07/15 - מדינת ישראל - להב 433 נגד דוד שוורצמן

בית משפט השלום בראשון לציון
בפני כב' השופט רפי ארניה

ת"פ 47092-07-15 מדינת ישראל נ' שוורצמן

בעניין: מדינת ישראל - להב 433

ע"י ב"כ עו"ד יפית דרעי

נגד

דוד שוורצמן

ע"י ב"כ עו"ד דניאל דרוביצקי

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים.

כתב האישום

בהתאם לכתב האישום המקורי, החל מחודש יוני 2014 שכר הנאשם כלי רכב שונים מחברת ההשכרה אלבי צ"י רכב בע"מ (להלן: "אלבר").

כתוצאה משכירת כלי הרכב נוצר לנאשם חוב של 53,000 ₪.

ביום 12.2.2015 הגיע הנאשם לסניף אלבר באשדוד ופנה לפקיד הקבלה הגב' ג'ני אמסילי (להלן: "ג'ני") וביקש לברר מה חובו לחברה תוך שהציג לה מכתב אתרעה טרם פתיחת הליכים משפטיים שנשלח אליו מאת עוה"ד של אלבר.

לאחר דין ודברים ביניהם, התקשרה ג'ני למנהל הסניף, מר אלכס מלמוד (להלן: "אלכס") אשר לא נכח באותה עת בסניף. ממשמע הנאשם כי היא משוחחת עם אלכס, הוא ביקש ממנה לשוחח עימו תוך שהוא צעק "תביאי לי את אלכס, תביאי לי את הבן זונה הזה" ואז ג'ני ניתקה את השיחה.

משדרישותיו לא נענו, אמר הנאשם לג'ני "תגידו לאלכס שהוא ישלם על זה ושהוא לא יצא מבית כי הוא מת".

בהתאם לנטען לכתב האישום המקורי, באמירותיו ובהתנהגותיו לעיל איים הנאשם על אלכס בכוונה להפחידו ולהקניטו.

לאחר שמיעת חלק מהעדים במשפט, עתרה המאשימה לתיקון כתב האישום באופן שייאמר בו, תחת האמור לעיל, שבאמירותיו ובהתנהגותיו איים הנאשם על ג'ני בפגיעה שלא כדין באלכס.

בהחלטה מפורטת מיום 29.12.2016 נעתרתי לב"כ המאשימה והתרתי את תיקון כתב האישום כמבוקש.

תשובת הנאשם לכתב האישום

המאשר אישר נוכחות בזמן ובמקום. הנאשם אישר גם שהיה נסער עקב מכתב האתרעה שקיבל. הנאשם אישר גם כי קילל, ואולם הכחיש את אמירת המשפט המאיים.

עדויות המאשימה

מטעם המאשימה העידו ג'ני, אלכס והגב' סול בן חיים (להלן: "סול"). כמו כן הוגשו חומרים רבים בהסכמה.

ג'ני

העידה כי הנאשם הגיע לסניף עצבני עקב החוב ומכתב האתרעה, צעק וביקש לדבר עם אלכס, וכשהבין כי אלכס לא נמצא, הנאשם אמר שהוא לא יצא מהבית "כי אם הוא יצא מהבית הוא מת" (עמ' 8 ש' 27).

ג'ני העידה עוד כי התקשרה לאלכס כדי לעדכן אותו כי:

"זה נראה לך רגיל? זו סיטואציה מלחיצה"

(עמ' 9 ש' 3)

ובהמשך נשאלה והשיבה:

ש. מה הרגשת שהוא אמר את הדברים האלה?

ת. לא עלי. על אלכס. פחדתי בשבילו".

(עמ' 9 ש' 1-7)

בחקירתה הנגדית עמדה ג'ני על דעתה כי הנאשם אמר את הדברים המיוחסים לו. היא הדפה את טענות הסניגור כי הנאשם הסתפק בקללה "בן זונה" בלבד:

"ש. יכול להיות שהוא אמר בן זונה?"

ת. בן זונה במקום אתה מת? לא חושבת שזה מה שהיה"

(עמ' 10 ש' 29-30)

כמו כן הבהירה ג'ני, בחקירתה הנוספת עקב תיקון כתב האישום, כי היא עצמה לא חשה מאויימת (עמ' 18 ש' 14), ואולם חשה שהחיים של אלכס מאויימים (עמ' 19 ש' 15) ולכן היא עצמה לא התקשרה למשטרה, אלא רק העבירה לאלכס את המידע על האירוע.

עוד העידה ג'ני כי במהלך כל 18 החודשים שעבדה באלבר עד האירוע, אכן היו מקרים של לקוחות עצבניים אבל מעולם לא איימו עליה (עמ' 18 ש' 17-18, עמ' 18 ש' 27-29).

אלכס

אלכס העיד כי היתה לו היכרות קודמת עם הנאשם במסגרת היחסים העסקיים שבין הנאשם לאלבר. כל המפגשים איתו היו ברמה ג'נטלמנית, והתנהלו כשורה (עמ' 12 ש' 3-4).

באשר לאירוע, אלכס תיאר כי כשהיה בביתו קיבל טלפון מג'ני שסיפרה לו שהנאשם הגיע לסניף נסער ועצבני, והוא אמר לה שאם האירוע נסחף למקום לא תקין שתזמין משטרה (עמ' 12 ש' 9-11).

לאחר מכן התנהל בין ב"כ המאשימה לאלכס הדו שיח הבא (עמ' 12 ש' 12-30):

"ש. מה קרה אחרי זה?"

ת. היא התקשרה ואמרה שהוא איים, אם אתה יוצא מהבית, משהו כזה, לא זוכר בדיוק איך זה היה. אבל לא משהו שהרגשתי מזה ואו עכשיו קרס עולמי.

לשאלת בית המשפט, מה בדיוק ג'ני אמרה לך ומה היו התחושות שלך:

ת. היא אמרה שהוא איים, אמרתי אוקי, לא הרגשתי סכנה, אני לא זוכר בדיוק את המשפט כי עבר כבר שנה פלוס. אמרתי אוקי איים לא הרגשתי סכנה מוחשית כי לא הייתי נוכח בסיטואציה. אני בן אדם שחשוב לי לראות כדי להרגיש מה הכוונות, שפת גוף. כבוגר יחידה מובחרת אני מבין שלשפת גוף וסיטואציה יש משמעות רבה ובגלל שלא הייתי נוכח לא הרגשתי סכנה מוחשית. מדוע זה הגיע למשטרת ישראל...

ב"כ המאשימה:

ש. אני מרעננת את זיכרוך באמצעות הודעתך, ואני מפנה אותך לשורה 14, שם נאמר שג'ני חזרה לטלפון ואמרה, תקשיב הוא לא נורמלי שוורצמן, הוא אמר "שברגע שתצא מהבית הוא מת".

ת. יכול להיות, עבר שנה פלוס.

ש. סביר להניח שזיכרוך היה אז יותר טוב

ת. כן כנראה שזה מה שנאמר. אני חוזר ואומר לא היה משהו שגרם לי להילחץ. לא הוטרדתי כי נפגשנו כמה פעמים עם דוד, זה לא היה פעם ראשונה או שנייה, הכל היה בצורה ג'נטלמנית, עם לחיצות ידיים. לא הייתי נוכח במקום בזמן שהוא איים.

לשאלה מדוע מצא לנכון להגיש תלונה למשטרת ישראל השיב אלכס, כי קודם לאירוע היה בקשר עם יחידה 433 וקיבל הנחיה לדווח סידה שמישהו מאיים או אומר משהו כלפיו (עמ' 12 ש' 30-32).

בעת האירוע סול היתה עובדת חדשה באלבר, וישבה סמוך לג'ני. גם היא העידה שהנאשם הגיע עצבני ואז ניהל שיחה עם ג'ני:

ש. שמעת משהו שהוא אמר?

ת. כן, הוא איים על אלכס.

ש. אבל אלכס לא היה שם.

ת. נכון אבל ג'ני עדכנה את אלכס שדוד נמצא בסניף ושהוא רוצה לדבר איתו.

ש. מה הוא אמר לג'ני?

ת. איפה אלכס, אני לא זוכרת בדיוק מה נאמר אבל הוא אמר איפה אלכס אני ארצח אותו אם אני אראה אותו או משהו כזה. אלה דברים שנאמרים מלקוחות ונאמרים דברים יותר קשים עם מילים יותר קשות. זה משהו ששמעתי ונתקלתי בעוד מקרים. זה משהו שקורה הרבה באלבר.

ש. אני רוצה לרענן את זיכרוך ומפנה אותך לעמוד 2 שורות 20-25. אמרת שם בין היתר, שזה הייתה אמירה מלחיצה וזה לא דבר שגרתי ואף פעם לא שמעת מישהו שמדבר ככה.

ת. הייתי במסגרת העבודה כמעט חודש, זה תמיד היה מלווה בעוד מישהו, למישהי שחדשה ולא נתקלה בהרבה סיטואציות אז זה היה חדש, אבל היום אחרי שנתיים, זה דברים שקורים, זה דברים שקרו. נתקלתי במקרים חמורים יותר.

ש. מה זה מקרים יותר חמורים?

ת. לפני שנה, זוג חברים שהיו מבוקשים, ורשמו מייל שאם אחד מהם נכנס לסניף עם רכב לקחת מהם, לא היה אלימות פיזית אבל נאמרו מילים הרבה יותר קשות מאלה. זה דברים שקורים.

ש. **תאשרי לי שהיית עדה לכך שדוד התחיל להתעצבן ולצעוק שאם אלכס יצא מהבית אני יהרוג אותו.**

ת. **נכון.**

(עמ' 21 ש' 7-25)

גרסת הנאשם

הנאשם מסר כי נלחץ ממכתב האתרעה בדבר החוב לאלבר עקב גובהו והגיע לסניף על מנת לברר את העניין. לטענתו, הוא לא קיבל יחס וטיפול נאות מהפקידות והוא התעצבן, הרים את הקול, וקילל. כשהבין שאלכס, שאותו הכיר, לא נמצא בסניף אלא בבית הוא אמר **"לא רוצה לבוא? אז תגידו לבן זונה הזה שלא יבוא"** (עמ' 24 ש' 25-26). הנאשם הכחיש שאמר בפני הפקידות את המשפט "תגידו לאלכס שהוא ישלם על זה ושהוא לא יצא מבית כי הוא מת".

בהסכמת הצדדים הוגש לתיק בית המשפט הודעתו של מר שחר חסן (נ/2) אשר עימו הגיע הנאשם לסניף. מר חסן אישר את גירסתו של הנאשם, דהיינו כי הנאשם עולם לא אמר את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום (נ/2 ש' 69-73).

דין והכרעה עובדתיים

כבר עתה אומר שאני מאמץ, ללא כל כחל וסרק, את עדותה של ג'ני אשר בפניה השמיע הנאשם את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום, ודוחה מכל וכל את גירסת הנאשם.

אני נותן אמון מלא בעדותה של ג'ני אשר העידה ללא כל צל של היסוס כי הנאשם אמר לה את הדברים המיוחסים לו. עדותה של ג'ני היתה מרשימה, קוהרנטית, עניינית ומהימנה.

עדות זו מחוזקת באופן משמעותי ביותר בעדותו של אלכס, אשר לו סיפרה ג'ני את הדברים מייד לאחר התרחשותם, וכן בעדותה של סול אשר על אף שלא זכרה את הדברים במדוייק בתחילה, הרי שהעידה כי הנאשם אמר בנוכחותה שהוא ירצח את אלכס.

עדותה של ג'ני עולה בקנה אחד גם עם הודעתה במשטרה אשר נמסרה מיד לאחר קרות האירוע, ואשר הוגשה בהסכמה (נ/1) ועם הודעתו של אלכס במשטרה אשר הוגשה אף היא בהסכמה (ת/י"ד).

אמנם הן אלכס והן סול, בעדותם בבית המשפט, ביקשו ליתן לדברי הנאשם ערך מועט וביטלו אותם כדברים שוליים אשר מתרחשים מדי יום באלבר. לדברים אלה עוד אתייחס בהמשך, ואולם לעת זו, לא זו השאלה שעומדת בפני השאלה היא עובדתית גרידא: האם אמר הנאשם את הדברים המיוחסים אם לאו, ותשובתי לשאלה זו הינה בכן רבתי. לעומת זאת איני יכול ליתן כל אמון בגרסת הנאשם.

ראשית, הנאשם אישר בתשובתו לכתב האישום ובעדותו כי קילל והשתמש במילה, בן זונה". דא עקא, עיון בהודעתו של הנאשם ת/ט מלמד כי הנאשם הרחיק עצמו לחלוטין מקללות כלשהן, אף כי אישר שדיבר בעצבים (ש' 78-90).

הנאשם מסר בהודעתו גם כי אמר לפקידות במקום: "אני אפנה לעו"ד ואתם תשלמו על זה בבית משפט", ואולם איש מהעדים במשפט לא זוכר כי הנאשם אמר דברים מסוג זה ואף הנאשם עצמו לא חזר על גירסה זו בבית המשפט, בחקירתו הראשית.

מכאן, שהנאשם נתפס על שני דברי שקר, שגם אם במבט ראשון הם נחזים להיות שוליים, הרי שבמבט כולל על תמונת האירוע הם משמעותיים, שכן המדובר בשקרים שנועדו להרחיק עצמו "מאווירה מאיימת" ותחת זאת נסיון לצייר אווירה של מחלוקת עסקית עניינית, תמונה שלא התרחשה כלל ועיקר.

שנית, הנאשם לא הביא להעיד מטעמו את מר שחר כהן, שנכח באירוע ומסר הודעה במשטרה אשר מנקה את אותו מכל אחריות פלילית, וממילא לא חשף עד זה לחקירה נגדית אודות גירסתו. המדובר בעד אשר עימו היו לנאשם יחסים כה הדוקים, עד כדי כך שבעת היעדרותו של הנאשם מן הארץ התיר הנאשם לאדם זה לנהוג ברכב השכור. אדם זה אף ליווה את הנאשם בהליכי מעצרו (עמ' 26 ש' 10-16). היעדרותו של עד זה, שללא ספק הנו אדם הקרוב לנאשם, ואשר נכח במקום, פועלת לחובת גירסתו של הנאשם.

ושלישית, הנאשם לא מסר כל הסבר מדוע שלושה אנשים, אשר אין לו עימם כל סכסוך אישי, ואשר עם שתיים מהן (ג'ני וסול) אין לו כל היכרות מוקדמת, ואילו עם השלישי יש לו יחסים ג'נטלמניים (אלכס) - יפלילו אותו, ויאמרו עליו דברים שאינם אמת. הנאשם ניסה לתרץ שאלה זו בעדותו בכך שהמטרה מבקשת לתפור לו תיקים, ואולם הסבר זה אינו מחזיק מים, שכן אין שום ראיה המסבירה שיתוף פעולה בין העדים הללו לבין הנאשם מתוך מטרה להפלילו. אם כבר, ההיפך הוא הנכון: בעדותם בבית המשפט, אלכס וסול ניסו לחלץ את הנאשם ולסייע לו בכך שהעידו שמבחינתם המדובר באמירות בטלות, חסרות משמעות ויומיומיות בסוג העבודה באלבר. לכן לא ניתן להבין מדוע עדים אלה, אשר אינם מוכוונים מטרה נגדו - יאמרו עליו דברי שקר.

נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את הפן העובדתי של האירוע, וקובע כי הנאשם אכן אמר לג'ני את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום.

עבירת האיומים - הפן המשפטי

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

יסודות עבירת האיומים נותחו בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373 כדלקמן:

"שני יסודות לה לעבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: 'המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר', והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: 'בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו'... מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין."

נזכיר עוד כי על פי הפסיקה אמירה המושמעת בפני אדם א' הכוללת איום בפגיעה באדם ב', מהווה עבירת איומים כלפי אדם א':

"נסכם ונאמר אפוא כי אמירה המושמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה, ואין הכרח בהוכחת "זיקת עניין" בין המאויים-קולט האיום לבין מושא האיום. בנסיבות מן הסוג שעמדנו עליו, קולט האמירה הוא עצמו המאויים, ולפיכך אין צורך שהאיום יגיע לאוזניו של מושא האיום כדי שתתקיים עבירת איומים מושלמת. אכן, בנסיבות כאלה ייתכן כי מושא האמירה אף הוא יהיה בגדר מאויים. עם זאת לצורך הרשעה בעבירת האיומים די בכך שניתן לקבוע כי קולט האמירה הוא

המאיום בשל כוונת המאיים להפחידו, ואין הכרח להוסיף ולבחון אם עבירת האיומים הושלמה הלכה למעשה גם כלפי מושא האמירה."

(רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 95, בעמ' 116)

ואולם, בחינת תוכנו של האיום לא נעשית לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם כלפיו הופנה האיום אלא כדברי השופט ברנזון בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ח 295 בעמ' 299:

"איום הוא דבר אובייקטיבי שיש לבחון ולשקול אותו לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מספיק אם בנסיבות המלוות דרישה מסוימת במקרה הקונקרטי, עלולה הדרישה להטיל פחד או בהלה בלבו של אדם רגיל";

וכדברי השופט גולדברג בעניין ליכטמן (עמ' 378-379)

"מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה".

וכן ר' ע"פ 3779/99 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 408, 415

"... יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום".

ועוד בפרשת לם הנ"ל בעמ' 128 שם נאמר באשר ליסוד הנפשי כי:

"בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאיום - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש..."

הנה כי כן: ההלכה היא כי המבחן לקיומו של איום אינו סובייקטיבי. השאלה היא האם אדם מן הישוב, בנעלי מי שבפניו הושמע הביטוי, היה רואה בביטוי, באופן בו נאמר ובנסיבותיו, כביטוי מאיים או מפחיד.

בהינתן הלכה זו, נבדוק כעת את גיבושה של העבירה בנסיבות המקרה.

מן הכלל אל הפרט

נוכח הניתוח המשפטי דלעיל, השאלה אותה עלינו לשאול האם אדם רגיל מן הישוב בנעליה של ג'ני היה רואה בביטויים אותם אמר הנאשם, כנאמרים מתוך כוונה לפגוע באלכס.

בכל הנוגע לאמירה הראשונה **"תביאי לי את אלכס, תביאי לי את הבן זונה הזה"**, סבורני כי קיים ספק סביר אם המדובר בדברים החוצים את גבול האסור. נראה כי המדובר בקללות בלבד, שאין מאחוריהם איום של ממש. מאחר

והדברים נאמרו במהלך שיחת הטלפון של ג'ני עם אלכס הרי שהביטוי "תביאי לי את אלכס" נחזה להיות מיוחס לרצונו של הנאשם לשוחח עם אלכס ישירות בטלפון, ולא כאקט של איום פיזי כלשהו. יש לזכור כי מבחן ההקנטה והאיום הם ההפחדה (ע"פ 5498/10 פלוני נ' מ"י (6.4.2011), בפסקה כ"ה). לכן, אין דברים אלה עולים כדי איומים.

באשר לביטוי השני, "תגידו לאלכס שהוא ישלם על זה ושהוא לא יצא מבית כי הוא מת", דומני שהתשובה לשאלה ברורה מאליה.

התרשמתי מג'ני כאדם סביר ומן היישוב, והיא עצמה העידה כי הדברים שאמר לה הנאשם, ובעיקר המשפט שכוון לאלכס ובו נאמר שלא יצא מהבית כי הוא מת - היה מבהיל, והיא פחדה בשבילו (עמ' 9 ש' 6). כאמור ג'ני העידה כי התקשרה לאלכס וסיפרה לו על דברי הנאשם, משום שהמדובר היה בסיטואציה בלתי רגילה ומלחיצה (עמ' 9 ש' 1-3).

אין המדובר בסיטואציה שגרתית, גם בנסיבות העבודה באלבר, ובמיוחד מקום שדברים אלה מגיעים מפיה של מי שעובדת באלבר בעת האירוע, כבר למעלה משנה וחצי.

די בדברים אלה כדי להביא להרשעתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו, שכן אין כל חשיבות לתחושתו הסובייקטיבית של אלכס ביחס לדברים שנאמרו. ואולם, על מנת שלא ימצא הנייר חסר אתייחס לעניין זה.

אמנם נכון, כי בעדותו בבית המשפט אלכס מסר כי לא ייחס חשיבות לדברים אותם אמר הנאשם. ואולם, דומני כי עדותו שנאמרה חודשים רבים לאחר האירוע, אינה משקפת את תחושתו בזמן אמת. לדעתי, אלכס בחר למסור בבית המשפט "גירסה מקלה", מסיבותיו שלו, ואולם בזמן אמת הוא חש מורא אמיתי. אני אומר דברים אלה נוכח העובדה שראשית, אלכס בחר להתלונן על האירוע. אמנם אלכס טען כי התלונן משום שקיבל הנחיה מיחידת להב 433 לדווח על כל אירוע חריג ביחס לנאשם. אציין כי קיומה של הנחיה כזו לא מצוי בחומר הראיות שבפני. ואולם, גם בהנחה שהיא קיימת, תמוה בעיני: אם האירוע היה כה מינורי בעיני אלכס, מדוע הטריח עצמו מלכתחילה למשטרה והתלונן (ור' בעניין זה דו"ח הפעולה ת/כ"ג של רס"מ תמר לדני שהוגשה בהסכמה - המציינת כי אלכס התקשר אליה וסיפר לה על האירוע "אלכס היה נשמע נרעש ונסער, אמר כי הפקידה ידעה אותו על האיומים ומה עושים עכשיו"?).

שנית, וחשוב מכך, סבורני כי מהודעותיו במשטרה עולה כי בעת מסירתן אלכס חשש באמת ובתמים מהמתלונן. דברים אלה עולים בבירור מתוך הודעתו ת/י"ד שם מסר אלכס כי לאחר שקיבל את ההודעה המעדכנת מג'ני התקשר מיד למנהל האיזור:

"אמרתי לו תקשיב עד כאן טוב ויפה אבל עכשיו התחלתי לקבל איומים"

(ש' 15-16)

ובהמשך:

ש. איך אתה מרגיש אחרי המקרה הזה?

ת. מצויין, אין לי השפעה על הדברים האלה. אני לא אגיד לך שזה נעים, זה לא נעים אבל אני לא מתרגש יותר מדי. אני בעל משפחה ויש לי שני

ילדים קטנים ושלא יבואו אלי הביתה זה הדבר היחיד"

(ש' 46-48)

"בואי נשים דברים בפרופורציות אני לא על חוף בתאילנד זה נאמר באשדוד ולא לי
לפנים.....ההרגשה היא של אי נוחות אבל בואי נגיד שבשלב הזה אני לא
בפניקה"

(ש' 79-77)

מכאן, שבזמן אמת, אפילו אלכס לא חשב שהמדובר בדברים מינוריים ובטלים בששים, אלא בהחלט היה לו חשש מסויים מהדברים שאמר הנאשם. מסקנה זו הינה מעבר לנדרש שכן, כאמור לעיל, לצורך גיבוש עבירת האיומים אין מוטל על המאשימה הנטל להוכיח כי אלכס חשש מהדברים שנאמרו, אלא די לה להוכיח שאדם מן הישוב בנעליה של ג'ני היה חושש לגורלו של אלכס. המאשימה עמדה בנטל זה, מעבר לספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 בכך שביום 12.2.2015 איים על ג'ני בפגיעה שלא כדין באלכס בכך שאמר לה **"תגידו לאלכס שהוא ישלם על זה ושהוא לא יצא מבית כי הוא מת"**.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ז, 21 פברואר 2017, בנוכחות הנאשם, ב"כ וב"כ המאשימה.